

stk. 2, jf. § 54, stk. 2. Hvis varen medfører fare, eksempelvis for personskade, kan der efter reglerne i produktsikkerhedsloven gives påbud om at trække varen tilbage. I så fald gælder fristen i købelovens § 83 ikke, og forbrugeren kan påberåbe sig manglen, selv om der er gået mere end 1 år, jf. § 12, stk. 3, i produktsikkerhedsloven.

1-års fristen gælder, selv om køberen hverken kender eller burde kende manglen.

Den absolutte reklamationsfrist afbrydes ligesom den relative frist ved, at forbrugeren giver meddelelse om, at han vil påberåbe sig en mangel, jf. ovenfor. Det er også efter § 83 tilstrækkeligt, at forbrugeren afgiver en neutral reklamation.

Reklamation efter 1-års fristens udløb medfører, at forbrugeren ikke kan gøre manglen gældende, medmindre sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed. En for sen reklamation vil endvidere kunne tillægges retsvirkning, hvis sælgeren indlader sig i realitetsforhandlinger med forbrugeren vedrørende reklamationens berettigelse.

Efter § 83 gælder den 1-årige reklamationsfrist endvidere ikke, hvis sælgeren har påtaget sig at indestå for salgstanden i længere tid. En sådan indeståelse vil navnlig foreligge, hvis sælgeren har afgivet en udtrykkelig garanti af længere varighed, men også andre tilkendegivelser fra sælger vil efter omstændighederne kunne betragtes som en indeståelse.

Forbrugeren har bevisbyrden for, at der er reklameret rettidigt, eller at der foreligger forhold, der kan medføre, at 1-års fristen ikke finder anvendelse. Forbrugers reklamation efter § 83 er omfattet af § 86, hvorefter adressaten bærer forsendelsesrisikoen.

Der henvises til betænkningen side 133-137.

5.5.2. Forbrugerkøbsdirektivet

Efter direktivet hæfter sælgeren for varens manglende overensstemmelse med købsaftalen, når den manglende overensstemmelse viser sig senest 2 år efter leveringen af varen. Hvis de mangelsbeføjelser, der er nævnt i artikel 3, ifølge national lovgivning i stedet er underkastet en reklamationsfrist, må denne ikke udløbe inden for en periode af 2 år fra varens levering (artikel 5). En eventuel reklamationsfrist må således ikke være kortere end 2 år regnet fra leveringstidspunktet.

Efter artikel 5, stk. 2, kan medlemslandene endvidere fastsætte, at forbrugeren skal påberåbe sig en mangel over for sælgeren senest 2 måneder efter, at forbrugeren har opdaget den pågældende mangel.

Såfremt medlemslandene vælger i national lovgivning at have regler om en sådan »relativ« reklamation

onsfrist – dvs. en supplerende frist, som regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren fik kendskab til manglen, skal forbrugeren således som minimum have en frist på 2 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor forbrugeren rent faktisk opdagede manglen.

Arbejdsgruppen anfører, at direktivet formentlig må forstås således, at 2-måneders fristen ikke berører 2-års fristen. Medlemslandene kan således vælge at fastsætte en frist på 2 år fra leveringen som den yderste frist for at fremsætte mangelskrav, uanset hvornår forbrugeren opdager manglen.

Som de øvrige bestemmelser i direktivet kan reklameringsreglerne ikke fraviges til skade for forbrugeren. Direktivets artikel 7, stk. 1, 2. led, modificerer imidlertid dette, idet medlemslandene kan tillade, at parterne ved køb af brugte varer aftaler en kortere reklamationsfrist end den ovenfor nævnte 2-års frist. Fristen skal dog som minimum være 1 år.

Der henvises til betænkningen side 137 f.

5.5.3. Lovforslagets udformning

Efter arbejdsgruppens opfattelse vil gennemførelse af direktivets artikel 5, stk. 2, kræve en ændring af den »relative« reklamationsfrist i købelovens § 81, idet den nuværende frist »inden rimelig tid« efter omstændighederne kan være kortere end 2 måneder. Det er således nødvendigt at tilføje i bestemmelsen, at forbrugeren har en reklamationsfrist på 2 måneder regnet fra det tidspunkt, han opdagede manglen. Arbejdsgruppen foreslår i sammenhæng hermed en tilsvarende ændring af lovens § 85 om tilfælde, hvor forbrugeren reklamerer over for en anden end sælgeren (producenten eller en anden, der har påtaget sig en afhjælpningsforpligtelse).

Direktivet giver endvidere ikke mulighed for at regne reklamationsfristen allerede fra det tidspunkt, hvor forbrugeren burde have (men ikke har) opdaget manglen, og dette kriterium må således udgå af § 81.

Som nævnt under pkt. 5.5.1. finder § 81 ikke anvendelse, hvis sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt. Direktivet indeholder ikke en tilsvarende regel, men undtagelsen vil kunne opretholdes i medfør af direktivets minimumsklausul.

Arbejdsgruppen anfører endvidere, at gennemførelse af direktivets artikel 5, stk. 1, kræver, at den »absolutte« reklamationsfrist i købelovens § 83 forlænges fra 1 år til 2 år regnet fra overgivelsen af varen til forbrugeren.

I sammenhæng hermed foreslår arbejdsgruppen, at den absolutte reklamationsfrist uden for forbrugerkøb (§ 54) ændres tilsvarende. Arbejdsgruppen anfører, at